Първа майка му забележи тая промѣна.

— Ерихъ се занимава много, лицето му се е стопило, — каза тя на мжжа си. — Кажи му да се пази!

— Ба! — отговори той. — Ерихъ е станалъ мързеливъ, затова върви като боленъ. Ще отида въ училището и ще поразпитамъ за уроцитѣ му!. . .

А когато се върна отъ училището, баща му викна:

— Ти си неблагодаренъ синъ. Така ли ми отплащашъ за обичьта? Макаръ че съмъ неджгавъ, азъ работя като волъ за тебе, а ти не щешъ и да знаешъ. . . Не те ли е грѣхъ?

Нѣмаше какво да се прави. Ерихъ трѣбваше да спи, да си почива и съ по-голѣмо усърдие да се залавя за уроцитѣ си.

„И тъй", — почисли си той, — „презъ тая нощь за последенъ пжть ще рисувамъ картинки; много се радвамъ, че никой не подозира това".

А баща му отиде пакъ при учителя; оня почна да се опалква:

— Ехъ, какъвъ ученикъ бѣше по-напредъ Ерихъ! Колко надежди възлагахъ на него! Сочехъ го за примѣръ на цѣлото училище! Хвалѣхъ дарбитѣ и търпението му!. . . Но въ последно време е станалъ съвсемъ другъ. Сега ми се вижда разсѣянъ и ленивъ. Писменитѣ му работи сж писани бързо. Отговаря слабо. Вие, като баща, трѣбва по-добре да знаете, коя е причината на тая промѣна — дали е боленъ, или има лоши другари?

Ленцманъ се ядоса на сина си и се закани да го накаже. Срамъ го бѣше, че синъ му е ленивъ и своеволенъ. Изъ цѣлия пжть ядосанъ мислѣше за него, и сърдцето му кипѣше противъ Ериха, който толкова жестоко отплаща на баща си за грижитѣ и за обичьта му.

Предъ кжщи го спрѣ нощниятъ пазачъ и му рече:

— Трѣбва да ви кажа нѣщо за вашия синъ.

Тия тайнствени думи още повече усилиха съмнението на Ленцмана.

— Господи! На какви кжжи се излагамъ за това момче!—извика той, като плѣсна ржце. — Какво има да кажете?

— Ето какво, — каза пазачътъ: — въ стаичката, дето работите презъ деня, следъ полунощь блѣсва свѣтлина, която свѣти до зори. Синъ ви всѣка нощь стои въ тая стая. Що прави тамъ?. . .

Тия думи поразиха Ленцмана и го накараха да се замисли. Той не смъмра сина си, а каза всичко на жена си.

Това се бѣ случило вечерьта. Тѣ решиха, че ше направятъ по добре, ако сутриньта разпитатъ момчето.

Като си лѣгаше да спи, Ленцманъ толкова студено се прости съ сина си, че момчето не знаеше, какво да предположи.

Следъ полунощь Ерихъ стана отъ леглото си, влѣзе въ стаята на баща си, запали една свѣщь и се залови за работа.

Шумътъ на една кола, която минаваше подъ самитѣ прозорци на стаята, бѣ заглушилъ стжпкитѣ на баща му и скърцането на вратата. И внезапно надъ самото му ухо се разнесе единъ нѣженъ гласъ:

— Ерихъ!. . . Миличъкъ!. . . Ерихъ!. . .

Като трепна уплашено, момчето видѣ надвесеното лице на баща си. Сълзи течеха по бузитѣ му; като стисна Ериха въ пригръдкитѣ си, той му каза:

— Всичко разбрахъ! Ахъ, колко съмъ билъ несправедливъ къмъ тебе, мое дете!. . . Азъ те наричахъ ленивъ и неблагодаренъ, а ти въ това време си губѣлъ за мене съня си, здравето си!

Влѣзе майка му. Тогава момчето имъ разказа, какъ е започнало да върши всичко това, какъ му е било тежко да гледа неджгавия си баща, цѣлъ день да работи за него безъ почивка, и колко му било мжчно да се ползува отъ скромната печалба на баща си.

Майката съ неописуема обичь гледаше ту сина си, ту развълнувания баща и, като си припомняше онова време, когато той бѣ спасилъ влака, мислѣше си: „Какъвто бащата, такъвъ и синътъ!. . .

УЧЕНИЧЕСКИ МАРШЪ

Катъ птички малки, живи
единъ следъ другъ вървимъ,
не хапнали, съпливи,
но радостни лѣтимъ.

Ей, чува се звънеца
срѣдъ ранènъ утринъ часъ
и вика ни: дечица,
елате всички въ класъ!

Че новъ животъ ни чака
срѣдъ трудъ, игри и смѣхъ.
пръснете вредомъ мрака,
жжнете вий успѣхъ.

Напредъ, другари малки,
напредъ вий да вървимъ,
напредъ съсъ свѣтлината
доброто да творимъ!

Ив. Поповъ